

A. HANS' KINDERBIBLIOTHEEK.

De boekjes van A. HANS worden in alle scholen aanbevolen, omdat zij boeiend en nuttig zijn en aan de kinderen van over land en volk vertellen. Dat veel nummers reeds drie- en viermaal herdrukt werden bewijst hoe A. HANS' KINDERBIBLIOTHEEK overal gevraagd wordt. Al de verschenen boekjes zijn nog verkrijgbaar. Ziehier eenige van de laatste titels:

450. De avonturen in de Hooglanden. — 451. De gestoorde Zesdagenkoers. — 452. Uit een Gezin. — 453. Een Smokkelavontuur. — 454. De Weezen van de Beukenharst. — 456. Kars, de Herdershond. — 457. Een angstige Tocht. — 458. De verkleede Krijgsmans. — 459. De Heldin van Maastricht. — 460. Een spion verrast. — 461. De wraak van den Eskimo. — 462. De schoolmeester van Sylt. — 463. Gevangen in het IJs. — 464. Het Spook van de Steengroeve. — 465. De Groote Ronde. — 466. Erik, de Cow-Boy. — 467. De Roover uit Eikenloo. — 468. Het Geheim van den Torenkelder. — 469. Lina, de Smokkelaarster. — 470. Tweemaal Gered. — 471. De zoon van Keizer Karel. — 472. De Zwarte Vrouw uit den Polder. — 473. Djees, de Schooier. — 474. De Cow-Boy en zijn Zuster. — 475. De Wilde Ridder en het Kind. — 476. Avonturen in de Grot. — 477. De Luchtreiziger. — 478. De Kinderen van den Visscher. — 479. Een vlucht in Rusland. — 480. Het Turfschip van Breda. — 481. Kerstmis in Sneeuw en IJs. — 482. Een vreemde Oudejaarsavond. — 483. De Tooverer van het IJs. — 484. Een Cow-Boy in de Gevangenis. — 485. De Jonge Strandlooper. — 486. Een Wonderbare Terugkeer. — 487. Het gestoorde Kamp. — 488. Een blijde Wederkomst. — 489. Het geheim van het Kraaienhof. — 490. De Ridder met het Zilveren Kruis. — 491. De Heldin van den Vuurtoren. — 492. Koning Albert I. — 493. Koning Leopold III. — 494. Het Licht in de Duinen. — 495. Voetballers in Amerika. — 495bis. Koning Albert aan den IJzer. — 496. Vaders Vlucht. — 497. Een Martelares. — 497bis. Te Marche-les-Dames. — 498. De Jonge Verstekeling. — 498bis. De wraak van den Verstooteling. — 499. Ada's Avonturen. — 500. Uit het leven van A. Hans. — 501. Een zonderlinge vergissing. — 502. Een Vlaamsche knaap in oorlogstijd. — 503. De jonge wildstroeper. — 504. De bannelingen van Dinant. — 505. De zes honderd Franchimonteezen. — 506. Een nacht in het veerhuis. — 507. Het spook van Leffinge. — 508. De reis met het schoolschip. — 509. De gestoorde zeereis. — 510. De jonkvrouw van het Veen. — 511. Het spookhof. — 512. Het leed van Magda. — 513. Everaard Tserclaes. — 514. De Alweter. — 515. De strooper van het Zoniënwood. — 515bis. Peter Benoit. — 516. Oorlogswoeker. — 517. De ondergang van Lombardzijde. — 518. Te laat. — 519. De opperbaas. — 520. 't Geheim van de schuur. — 521. De arme nicht. — 522. De avonturen van Klaas Wens. — 523. De ondergang van Vremdijke. — 524. De martelares Miss Cavell. — 525. De Boef van Elsloo. — 526. De verrader van Aubel. — 527. De Hulp van den Renner. — 528. Schipbreuk van de Méduse. — 529. Zijn eer hersteld. — 530. De redder van den Koning. — 531. De verlaten Koning.

Elke week verschijnt een nieuw boekje.

Vraag ze in de boekwinkels en bij dagbladverkoopers.

PRIJS : 60 CENTIEMEN.

Drukkerij R. Bracke-Van Geert, Wetteren.

A. HANS' KINDERBIBLIOTHEEK.

Vierde druk.

Nr. 2.

A. HANS.

ZWARTE KOO

A. HANS' KINDERBIBLIOTHEEK

De boekjes van A. HANS worden in alle scholen aanbevolen omdat zij boeiend en nuttig zijn en aan de kinderen van over land en volk vertellen. Dat reeds veel mummers drie- en viermaal herdrukt werden bewijst hoe A. HANS' KINDERBIBLIOTHEEK overal gevraagd wordt. Al de verschenen boekjes zijn nog verkrijgbaar. Ziehier eenige van de laatste titels:

711. De Redder van den Prins. — 712. De Page van den Prins. — 713. De heldhaftige scheepjongen. — 714. De vijand van den renner. — 715. Een roerige avond. — 716. De boete van Walter. — 717. De avonturen van Kamaraad. — 718. Williams' wrak. — 718bis. Gestorven voor zijn vader. — 719. De held van Tirol. — 720. Een avontuur bij het moeras. — 721. Multers op de Bounty. — 722. De schat in den muur. — 723. Een gestoorde kampeertocht. — 724. De multers van de Bounty op een eiland. — 725. Een jongen een stad reddt. — 726. Het dochttertje van den dief. — 727. De klacht in den avond. — 728. Het Duivelsvuur. — 729. De sprinkhanenplag. — 730. Het kind van den Roover. — 731. In de macht van een verrader. — 732. De onbekende schat. — 733. De vlucht van Rob. — 734. Een landlooper in de klem. — 735. De wilde vrouw. — 736. De dochter van den woudlooper. — 737. De valsche Broeder. — 737bis. Het blijde Kerstfeest. — 738. De schat van de gierigaards. — 739. De gierigaards van de helde. — 740. Een bewogen Kerstnacht. — 741. De roovers van Kortebosch. — 742. De late reinigers. — 743. De jachtwaker van Bolsloo. — 744. De vlucht voor de Spanjaards. — 745. De kwaadspreester van Damme. — 746. Hoe Ljalandvisschers Kerstmis vierden. — 747. De gestrafte Koe. — 748. De keizer van Mexico. — 749. De zeeroover van Oosten- — 750. De ondergang van Schaphout. — 751. De rit door de Sneeuw. — 752. De dankbare geredde. — 753. Een nacht vol gevaren. — 754. De brutale Vagebond. — 755. Het dankbare schildertje. — 756. De kluzenaar van het Sint Jansbosch. — 757. Het spook van de Prairie. — 758. Het knechtje van den Dokter. — 759. De moedige Vliegenier. — 760. De ontvoering van Deana Rooke. — 761. Dick en de Dieven. — 762. De brand in het Weeshuis. — 763. De Ruiters van den Rodeo. — 764. De betwiste schat. — 765. De Spookwolf. — 766. De beschermers van den Wees. — 767. De redding uit de lucht. — 768. De boeteling van de Maasvallei. — 769. De zeeschulmer van het Zwin. — 770. Onverwachte uitkomst. — 771. De verschijning in den Kerstnacht. — 772. De jaloosie van Willem. — 773. Een avontuur in de Sneeuw. — 774. Een Vlaamsche boer in Kanada. — 775. De overval op de Postskoets. — 776. Kampeeravonturen van het « Klaverblad ». — 777. De reddende Klok. — 778. Bewogen nacht op het Eiland. — 779. Een verschrikkelijke zeetocht. — 780. « Het Klaverblad » en de Smokkelaars. — 781. De redding aan een wollen draad. — 782. De wilde Max. — 783. Een spannende vlucht. — 784. De Slavenoorlog. — 785. Een schurk in de val. — 786. Een held zonder zwaard. — 787. De ontsnapte gevangene. — 788. De Duivelsput. — 789. Een vreeselijke dood. — 790. De spion in den Nacht. — 791. Het Kerstfeest van den Trommelslager. — 792. Op zoek naar het geheim. — 793. Een wanhopige strijd. — 794. Het avontuur in den Moen. — 795. Door wolven gered. — 796. De reis in den koffer. — 797. De wraak van Emile Boudin. — 798. Het komplot tegen de vloot. — 799. De booze rentmeester. — 800. De worsteling in den brand. — 801. Het berouw van den zeeman. — 802. Pieters reis naar Amerika. — 803. Een verschrikkelijke nacht. — 804. De geheimzinnige Midder. — 805. De mannen van Dawson. — 806. Een ontvoering door de Indianen. — 807. Het spookhuis op de helde. — 808. Gewaarschuwd door een droom. — 809. Een bedrieger ontmaskerd. — 810. Peters avontuur in Indië. — 811. Gevangen op een Galt. — 812. De edelmoedige Schildknaap. — 813. Vier jonge detectieven. — 814. De herberg aan de grens. — 815. Avonturen op de « Onderneming ». — 816. Twee jongens in de Wildernis. — 817. De angstige avonturen van den zeeman. — 818. Ontvoerd met een vliegtuig. — 819. Een verschrikkelijk drama in het bosch. — 820. Het geheim van de grot. — 821. Het spook van de reigerskreek. — 822. Gangsters in de lucht. — 823. Een wonderlijke Kerstavond. — 824. De heldenrit van Bill More. — 825. Ontsnapt aan den dood. — 826. Het geheimzinnige vliegtuig. — 827. Het vreeselijke vonnis. — 828. Aan cowboys zich wreken. — 829. De geheimzinnige Monnik. — 830. De smokkelaars van de « Tokio City ».

Elke week verschijnt een nieuw boekje. — Vraag ze in de boekenwinkels en uw dagbladverkoopers.

Prijs: 75 Centiemen.

Nr. 853.

A. HANS.

ZWARTE KO

Wekelijksche uitgave van A. HANS-VAN DER MEULEN, Kontich.

ZWARTE KO

I.

Dries Velge werkte bij boer Lammens. Hij was pas veertien jaar en toch moest hij reeds van 's morgens tot 's avonds arbeiden. Hij had immers geen vader meer; moeder was ziekelijk en kon niet veel doen. En thuis was er nog een broertje van vijf jaar, Frans, en een zusje van drie, Greta. Dries kon wat verdienen bij boer Lammens. Nu het Winter werd deed hij allerlei boodschappen, hielp den baas in de schuur, en de bazin in huis. Ook hoedde hij de schapen van boer Lammens op de schorren of in den polder.

Boer Lammens was een brave man en een goede meester; toch gevoelde Dries zich dikwijls treurig op de groote hoeve. Hij leerde zoo gaarne. Vader was schipper geweest en

Ook hoedde hij de schapen... (blz. 1).

had zijn jongen naar de scheepsschool willen sturen. Maar twee maanden geleden was die vreeselijke ramp gebeurd. In een hevigen storm verging het sloepje. Vader en een matroos verdronken. Ja, daarna moest Dries zelf aan 't werk om wat te verdienen voor thuis. Hij hield veel van moeder, broertje en zusje. En bij hen toonde hij zich nooit ontevreden. Maar in stilte veegde hij wel eens een traan weg. Niet naar de scheepsschool... geen stuurman worden op een groot schip... later kapitein, zooals de zoon van visscher Jolf, die soms thuis kwam in zijn deftige blauwe uniform met de koperen knopen.

Dries dacht weer aan dat alles, nu hij van de hoeve huiswaarts keerde. 't Stormde hevig. De wind joeg groote golven naar de kust. Dries stapte over den hoogen dijk achter de duinen. Hij hoorde een gebrul en keek in zee. O, hij wist wel waar dat geluid vandaan kwam! 't Waren de golven die op een zandbank sloegen, op de Paardenmarkt. Vader had dikwijls van de Paardenmarkt verteld. Zeer lang geleden was de Paardenmarkt vast land waar dorpjes lagen en hoeven stonden. De boeren werkten er op de akkers. De menschen werden rijk maar ook hoogmoedig. Ze verteerden veel geld voor prachtige kleeren en juweelen, voor kermessen en

feesten. Ze werden ook jaloersch van elkaar. De een wilde meer doen dan de andere. Zoo kwam de ruzie en nijd. De bewoners zorgden niet meer voor de duinen en dijken, die op veel plaatsen zwak werden. Op een Winterdag brak een hevige storm los. De menschen van de Paardenmarkt hielden juist feest. Ze waren dronken en lachten met het gevaar. Een oude man liep naar de herbergen en zalen, en zei, dat een dijk doorgebroken was. De wilde kerels lachten den bode uit, en wierpen hem buiten, en ze dronken en smulden en dansten voort.

De golven sloegen door den dijk, en maakten een grooter gat. 't Duurde niet lang of de gansche dijk stortte in. De zee stormde brullend over de Paardenmarkt. De menschen wilden nu vluchten, maar 't was te laat. Het water haalde hen in. Mannen, vrouwen en kinderen klommen in boomen en op de daken of op de torens. Maar de wilde golven wierpen de boomen en huizen neer.

Veel menschen en dieren verdronken; weinigen ontsnapten op bootjes en vlotten.

's Morgens was de bloeiende landstreek verdwenen. Ze lag in zee bedolven en was een bank geworden. Ze vormde een ondiepe plaats. Menig schip was er bij stormweder

op gedreven, en vast geraakt in het slijk. De golven sloegen het dan spoedig in stukken.

Dries keek nu naar de Paardenmarkt. En hij kreeg de tranen in de oogen. Ook vaders sloepje was daar vergaan. De orkaan had het op de Paardenmarkt geworpen. Uit het dorp zag men het. Moedige mannen hadden een boot in zee gebracht om de visschers te redden. Maar ze kwamen te laat. In weinige oogenblikken was het scheepje verdwenen. En de vader van Dries spoelde eenige dagen later op het strand bij het Zwin aan. Een herder vond het lijk. 't Was daarna een treurige begrafenis geweest. Ja, zeelieden verkeerden voortdurend in gevaar. En toch zou Dries ook willen gaan varen! Och, ja, de zee lokt de kinderen die aan haar oever wonen.

Dries mocht nu echter niet lang naar de Paardenmarkt kijken. Het weer werd ruwer. De knaap moest nog door het Zwin.

Lang geleden vormde de zee daar een breede en diepe inham, die uren ver het land in drong. 't Was een stroom tot Brugge. De schepen voeren er op. Brugge was dan een groote koopstad. Men bouwde er de halle en het belfort, de ruime, prachtige kerken, de schoone huizen, die wij er nog bewonderen.

Maar de stroom verzandde. Het Zwin verdween. De gronden werden droog gemaakt

en bezaaid; nu kunt ge niet meer zien dat er water is geweest. Alleen aan de kust bleef een inham over. Ze is er nog, een eind van Knokke. Daarin staat er water, maar meestal is de vlakte droog. Men kan er door gaan. Als het stormt, jaagt de zee er echter veel water in. Dan lijkt de gansche inham weer op een wilden stroom, met hooge golven, die zelfs over de dijken slaan.

De hoeve van Lammens stond links van het Zwin en het hutje van Dries rechts. De knaap moest dus elken dag door den inham. Hij kende er goed den weg, om de kreken te ontgaan. Maar bij stormachtig weer moest hij oppassen. Ja, dan was het gevaarlijk er door te trekken, al deed men het wel blootvoets. Dan zag men de kuilen en geulen niet meer, en kon men daarin tuimelen en verdrinken.

Dries spoedde zich voort. Als hij niet door het Zwin kon, moest hij een omweg maken van wel een uur. En 't werd reeds flink donker. Misschien stond er nog niet veel water.

Dries bereikte de oude golf. Eensklaps schrok hij. Beneden aan den dijk klonk een stem. En met angst herkende de knaap die stem. 't Was Zwarte Ko die sprak. En wie vreesde Zwarte Ko niet? Hij was een leelijke man, met donkere, gluiperige oogen, zwart haar en verwarde baard, wijden mond, groote ooren. Hij zei altijd ruwe woorden en vloeken.

Overdag zag men hem weinig. Hij moest ergens in een hol in de duinen wonen, maar niemand wist eigenlijk waar.

Tegen den avond zag men Zwarte Ko rond dwalen, en vooral wanneer het stormde. De menschen vertelden dat hij konijnen en hennen stal bij de boeren, hout uit de mijten, vlas uit de schuur; men geloofde, dat hij ook late reizigers aanrandde en hun geld vroeg. Ja, men vertelde nog akeliger dingen. Na een storm spoelden er soms dooden aan, schepeelingen van een verongelukt vaartuig. En als Zwarte Ko zoo'n lichaam vond, beroofde hij het van geld, horloge en ringen. O, dat was afschuwelijk laf. De veldwachter kon hem niet betrappen. De strandroover was daartoe

te sluw. Zwarte Ko had geen vrouw en kinderen, geen familie, geen vrienden.

— Zou Zwarte Ko ook door het Zwin gaan? dacht Dries.

De jongen kroop achter een struik. Hij wilde niet gezien worden door den kerel. Hij gluurde naar beneden. Koo was niet alleen. Een heer liep naast hem. Dries kon hem niet goed onderscheiden. Maar hij hoorde hem ook spreken. En die heer vroeg aan Ko:

— Dus kunt ge me nog over het Zwin brengen?

— Ja, in de boot. Te voet gaat het niet meer. Daar ligt een schuit. . . Stap maar in...

Dries had wel zin om te vragen mee te mogen varen. Maar hij durfde niet. Hij was bang voor Zwarte Ko.

— Ik zou vanavond nog te Brugge willen zijn, hernam de vreemde heer.

Dries verstond het duidelijk. En hij had ook die stem meer gehoord. Ha, nu wist hij het. Deze heer was een koopman uit Brugge. Vanmiddag had hij zelfs boer Lammens bezocht en daar veel geld ontvangen. Lammens betaalde een rekening van werktuigen, die hij te Brugge gekocht had.

Ja, die koopman stond daar nu bij Ko. En Ko zei:

— Ik zal u naar den overkant brengen in

een herberg. En daar kunt ge een rijtuig huren om nog naar Brugge terug te keeren. Stap maar in, mijnheer.

— Maar zullen we geen ongeluk krijgen? Het water is zoo wild.

— Wel neen... we schommelen alleen zoo'n beetje. Het Zwin is zeer ondiep. 't Is al veel dat we met de schuit nu overal kunnen varen. Op gewone dagen is het niet mogelijk.

Dries hoorde dat alles achter den struik. En hij dacht:

— Ko liegt... Aan den overkant is er geen herberg, waar de koopman een rijtuig kan krijgen.

Hij vertrouwde den schelm niet, die zeker kwaad in den zin had... Dries zou den koopman gaarne gewaarschuwd hebben, maar hij durfde niet. Ko zou het hem betaald zetten. En och, misschien wilde hij alleenlijk wat verdienen, door den Bruggeling over te zetten.

Dries bleef dus stil achter den struik liggen. Wat later hoorde hij de riemen in het water plassen. De boot voer heen. Maar zien kon de knaap ze niet meer.

— Ik moet een omweg maken, dacht Dries. Ik durf me in 't Zwin niet meer wagen.

En neen, 't was niet geraadzaam. De zee stroomde in de golf. Dries zou dus het best

voortmaken. Anders zou moeder ongerust zijn.

Hij stond op. Had hij maar een plaatsje in de boot gevraagd! Dan was de weg veel korter geweest... Neen, liever den omweg maken!... Met Zwarte Ko wilde hij niet in aanraking komen.

Dries stapte op... Wat bulderde de wind! Eensklaps bleef de jongen verschrikt staan... Wat hoorde hij daar? Een kreet... Van een zeemeeuw? Neen, hoor maar... weer dat geschreeuw! Het moest die Bruggeling zijn.

Dries begon te beven. Wat voerde Zwarte Ko uit? Beroofde hij den koopman van zijn geld?

De knaap wist niet wat te doen. Doorloopen en gebaren alsof hij niets gehoord had, daarvoor was hij een te flinke jongen.

Hulp halen? Maar de eerste woning stond te ver af, om bijtijds iemand te waarschuwen.

Dries keerde terug, om toch naar die woning te snellen. Doch snellen, neen, dat was onmogelijk... want hij moest tegen den wind worstelen, die geweldiger nog uit zee blies.

Dries had moeite om op den dijk te kunnen blijven... En dan die schrik, welke hem nog aangreep! Telkens moest hij hijgend blijven staan.

Buiten het geloei van den storm hoorde hij op het duin niets meer.

Maar weer schrok Dries... Beneden aan den dijk zag hij een gedaante... Zwarte Ko misschien?

De jongen liet zich op den grond vallen. Ja, 't was de strandroover. Hij kroop tegen den dijk op. Dries beefde van angst. Moest de kerel hem vinden!

Zwarte Ko ging Dries rakelings voorbij. Hij daalde den dijk aan den anderen kant af en verdween.

— Hij is weg! Maar waar is de koopman? dacht Dries. Zou Ko hem in 't water geworpen hebben?

Dat zou verschrikkelijk zijn.

Maar klonk daar weer niet een schreeuw van 't water?

Dries luisterde scherp toe.

Ja, dat was de stem, de kreet van een mensch! Waar kon de Brugsche koopman zijn? Ergens in die inham! Zwom hij misschien rond, worstelde hij tegen de golven? O, dan zou hij het niet lang uithouden! 't Was noodweer...

— Ik moet hem helpen! dacht Dries. Maar hoe?

Hij moest nadenken. Om hulp gaan? Maar

dan zou het te laat zijn! Doch hoe was Ko geland? Zeker in de boot...

Dries liet zich haastig van den dijk glijden... Ja, daar lag de schuit... aan den voet van den dijk getrokken. 't Was de boot van Neel, de garnaalvisser. De riemen waren er ook...

Dries duwde de boot in 't water... Roeien kon hij goed. Hij had vader dikwijls op zee vergezeld, zoo in de vakantie. En de flinke jongen bedacht zich geen oogenblik

Hij roeide uit alle macht. 't Was een zware taak. Gulpen water sloegen over hem heen. De wind bulderde. Het vaartuigje schommelde vreeselijk.

Waar was de koopman hier in dien zwarten woesten vloed? Misschien al verdronken! Neen, toch niet... Daar klonk weer het angstgeschreeuw:

— Hulp!

— Ik kom! riep Dries terug.

Vader had hem wel eens verteld, hoe schipbreukelingen op een wrak nieuwe krachten krijgen, als ze zien, dat redders naderen.

Dat schoot hem door het hoofd. En Dries wilde nu den armen Bruggeling ook bemoeiden.

— Ik kom! riep hij weer.

Zwarte Ko kon het hooren. Maar hij gaf er niet om. Hij zou een mensch van den dood redden.

Roeien dus maar... roeien, zoo hard hij kon! Dries stond rechtop in de boot en zwoegde aan de riemen. Hij vorderde toch.

— Hulp! klonk het nogmaals.

De stem wees de richting aan.

— Ik kom! antwoordde Dries.

De ongelukkige koopman moest hem verstaan hebben, want hij schreeuwde:

— Hier... o, help me!

— Ik ben in een boot! riep Dries, hijgend van inspanning. Houd u goed!

Hij trachtte door de duisternis te kijken... Maar hij zag niets dan wit-schuimende koppen. Roeien nog maar naar 't midden van den inham. 't Water sloeg in de schuit. Als deze maar niet kapsijdsde.

— O, help me toch! smeekte de Bruggeling weer.

— Ik ben er dichtbij, dacht Dries, en hij blikte voor zich uit.

Ja, daar zag hij een vorm... een gedaante. Nu eerst wist hij waar de koopman zich bevond.

Nog eenige ferme slagen... Dries kon bijna niet meer, maar het moest... Ja, het moest!

En eindelijk bereikte hij de plaats waar de

Bruggeling zich bevond. De man klemde de schuit vast, dobberde mee.

Dries wierp de riemen neer en greep den drenkeling... Wat moest hij trekken en sleuren! Gelukkig, de Bruggeling was in de boot... Gered!

— Goddank! riep hij uit. O, wat zijt ge een brave mensch...

Hij bemerkte nu, wie hem gered had, en zei verbaasd:

— Een jongen!

— We zullen naar den overkant varen, sprak Dries, of liever, hij riep het zoo luid hij kon, om zich boven den storm verstaanbaar te maken.

— Waar is de roover?

— Aan de andere zijde.

Maar het was nu geen tijd om te babbelen. Dries moest werken... En het gevaar was nog niet voorbij. De hooge golven konden de boot omslaan.

De koopman begreep het ook, en hij klemde zich met beide handen aan den rand vast. Elk oogenblik kregen hij en Dries een stortbad.

De knaap roeide weer uit alle macht. Daar kwam een hooge zee... De schuit werd opgetild en voort geploft... Boem... ze zat vast... De koopman spartelde languit in 't water,

dat de boot half vulde en schreeuwde om hulp. Ook Dries was omver getuimeld, maar dadelijk weer recht gekrabbeld.

— We zijn aan land! juichte hij.

— O, is 't waar... is 't wel waar? kermde de Bruggeling.

— Ja, zeker... Wij zijn gered!

— O, God zij geloofd!

— Doe net als ik, hernam Dries. Langs hier...

Hij klauterde uit de schuit en hielp den koopman. Ja, ze waren aan den overkant.

— Help mij, om de boot op te trekken, anders drijft ze weg! riep Dries.

En toen dit gedaan was, zei hij:

— Ga maar met mij mee, mijnheer. Ik woon hier dichtbij.

— O ja, gij zijt een brave jongen! Die andere is een schurk... Hij zou me overzetten. Pas waren we een eindje weg, of hij duwde me neer en trok mijn geld uit mijn zak...

— Hij heeft u dus bestolen?

— Ja... en dan wierp hij mij uit de schuit in 't water. Gelukkig voelde ik toch grond, en kon ik op de been geraken... 't Water reikte me tot aan de borst. 'k Durfde echter niet naar den kant gaan 'k Weet dat er diepe plaatsen zijn, waar ik zou verdrinken. Ik kon me haast niet staande houden; 'k ben twee-

maal door den wind omver geslagen. O, 'k verloor al mijn moed... Maar toen hoorde ik uw stem...

Dries vertelde nu, wat hij gezien en gehoord had.

— Dus kent gij den deugniet? vroeg de koopman.

— Ja, mijnheer, 't is Zwarte Ko.

— Dan zal ik hem bij de politie aanklagen.

— Dries, zijt ge daar? klonk het nu.

— Ja, moeder, schreeuwde de jongen terug.

Vrouw Velge was ongerust geworden over het lang wegblijven van haar zoon. Ze vreesde zoo 't Zwin. In haar angst ging ze er heen. En ze ontmoette Dries.

— Gij zijt niet alleen, zei moeder, toen ze bij hem was.

— O, er is wat gebeurd, vertelde Dries haastig.

Moeder hoorde het heele verhaal. Ze was fier op haar jongen. En ze noodigde den koopman in haar hut. De stoof brandde. De weduwe stookte het vuur op. Ze gaf den Bruggeling droge kleeven van haar man. De geredde en zijn redder verkleedden zich boven. De koopman kwam beneden in 't visschers-

pak, en ging bij de kachel zitten. De vrouw gaf hem een kom heete koffie.

— Dat zal u van binnen verwarmen, zei ze.

— Wat een avond! sprak de Bruggeling. Ik ben dicht bij mijn dood geweest... Maar uw jongen is een ferme gast!

Hij vertelde, dat hij Moerman heette en een vrouw en drie kinderen had.

— O, nu moest ik nooit meer thuis gekomen zijn! zei hij, verschrikt nog bij die gedachte.

— Ja, mijnheer, het is vreeselijk voor vrouw en kinderen, als vader nooit meer komt, hernam de weduwe.

En zij sprak over haar zwaar verlies, den dood van haar man.

Dries was het een en ander aan een buurman gaan vertellen. Deze kwam nu eens kijken. Hij heette visscher Jolf, en kende mijnheer Moerman wel.

— Dat noem ik door 't oog van een naald kruipen, zei hij, toen hij den koopman de hand had gedrukt. Maar nu hebben wij bewijzen tegen Zwarten Ko, dien fielt. We moeten hem dadelijk laten pakken. De kerel meent, dat ge dood zijt. Maar als hij hoort, dat ge nog leeft, ontglipt hij weer als een paling. Hij is er waarlijk glad genoeg voor.

Dries, ga met mij mee naar den veldwachter.

— Maar als Zwarte Ko dat hoort! zei moeder angstig. Wie weet, wat hij vannacht met ons doet!

Zoo groot was de vrees voor den schurk.

— Als de veldwachter flink optreedt en de gendarmen haalt, zal Zwarte Ko daartoe geen kans meer hebben, verzekerde Jolf. Dan zit de deugniet hier vannacht onder den toren, en morgen in de gevangenis van de stad. Kom Dries, geen tijd verliezen!

De jongen was zeer verontwaardigd over het gedrag van den strandroover. Hij had geen vrees meer voor Ko. En dadelijk maakte hij zich gereed om met Jolf mee te gaan. Mijnheer bleef bij de kachel. Hij zag nog zeer bleek; hij bibberde soms van koude rillingen, die over zijn lijf liepen. Jolf ried hem aan onder de dekens te kruipen.

— En geef hem een kruik met warm water aan de voeten, zei hij tot de weduwe.

De visscher wist, hoe arm het in de hut was. Hij ging even naar huis en keerde met twee dikke dekens terug. In het zijkamertje was een bedstede. Daar legde mijnheer Moerman zich ter ruste. Ja, nu kreeg hij het spoedig warm...

Jolf en Dries gingen dan heen. De storm woedde nog even geweldig. De visscher en de knaap stapten naar het dorp. De veldwachter was in de wacht.

Zoo noemde men een steenen gebouw aan het strand. In dit gebouw stond een groote boot op wielen. Als het slecht weer was zaten daar visschers en tolbeambten. Wanneer ze op zee noodseinen zagen van een schip, konden ze dan dadelijk de boot naar 't water rollen. Daar klommen ze er in en roeiden naar het schip, dat in nood verkeerde. Zoo zouden ze al 't mogelijke doen, om de bemanning te redden.

— — — — —
Op dezen avond hielden de koene mannen dus ook zeewacht.

Jolf wist wel, dat hij daar den veldwachter zou vinden. Toen de politiemann den visscher en den knaap zag binnen komen, vroeg hij dadelijk:

— Is er een schip in nood?

— Neen, neen, maar we moeten Zwarte Ko bij zijn lurven grijpen.

— Zwarte Ko! klonk het, en alle mannen keken Jolf nieuwsgierig aan.

— Nu hebben we bewijzen, dat hij een schurk is, een roover en een moordenaar, hernam Jolf. Laat Dries Velge 't maar eens vertellen!

Dries deed zijn verhaal en alle wachters waren zeer verontwaardigd. Ze prezen den knaap voor zijn moed.

— Ja, zei een tolbeambte, hij is de ware zoon van zijn vader. De oude Velge was nog altijd een flink, braaf mensch.

— Kom... naar den burgemeester en de gendarmen, kommandeerde de veldwachter. Zwarte Ko moet er achter.

De burgemeester hoorde 't verslag. Hij stuurde om de gendarmen. Dan liet hij nog een paar jonge visschers halen. Hoe meer helpers, hoe beter! De duinen waren groot.

En weldra vertrok de groep naar 't Zwin. Hier werden de mannen verdeeld. Met drieën gingen ze den polder in; drie mannen zouden den dijk van 't Zwin bewaken; de veldwachter, Jolf en Dries begaven zich naar de duinen.

De zee hilde maar voort. De wind joeg over de vlakte. Hier en daar blonk een lichtje op een hoeve of in een hut. Het was overigens pikdonker. De veldwachter en zijn

gezellen slopen langs de duinen. Niemand sprak. Om elkaar te verstaan hadden ze moeten roepen. En zoo zouden ze Koo hun aanwezigheid verraden hebben.

Een halfuur waren ze al op zoek, maar hadden nog niets bespeurd. Eensklaps hoorden ze iemand hoesten.

De veldwachter gaf Jolf een stoot in de zij. De mannen en de knaap kropen nu door het zand. Daar zagen ze een licht. De veldwachter sprong op, en in een oogenblik greep hij iemand bij den nek. Hij had Zwarte Ko vast.

— Laat me los! tierde de schelm, en hij vloekte van woede. Wie zijt gij? vroeg hij.

Ko had een lantaarn aangestoken, maar die van schrik laten vallen. Dries greep de lantaarn en lichtte bij. Jolf hielp den deugniet overmeesteren. De veldwachter had een touw bij zich en de mannen bonden dadelijk den roover. Ko bood weerstand, sloeg en schopte, maar het hielp hem niet. Spoedig was hij weerloos.

— Wat beteekent dat toch? vroeg hij dan.

— Dat zult ge straks wel hooren, zei de politieman.

— Wat heb ik misdaan, dat ge me bindt als een beest?

— De beesten zijn braver dan gij. Zoo,

zoo, woont gij hier? Ergens in den grond zeker?

— Dat gaat u niet aan!

— We zullen toch eens kijken, hernam de veldwachter. We zijn nogal nieuwsgierig, weet ge... Dries, licht eens bij.

De jongen kwam nader met de lantaarn.

— Ja, ja, zei de veldwachter, hier is een hol... Ko leeft als de konijnen...

— Ik ben niet rijk genoeg, om mij een huis te bouwen, bromde de gevangene. Wat kan het u schelen, waar ik slaap!

— O, als ge maar slaapt in den nacht, dan zouden we u niet lastig vallen.

De veldwachter kroop in het hol.

— Geef de lantaarn eens, zei hij tot Dries.

Hij zag nu een onderaardsche kamer, met wanden van stevige planken. Er lag een matras in, die tot bed diende. Er stond een tafel met een bankje. Maar vooral zag de veldwachter kisten en tonnen, vol met allerlei gestolen goederen.

— Een echt dievenhol, riep de veldwachter, terwijl hij weer naar buiten kroop.

— Ik ben geen dief! schreeuwde Ko. Gij liegt!

— Neen, ge zijt een eerlijk man. Mijnheer Moerman zal dat ook wel zeggen.

— Mijnheer Moerman? Ik ken geen Moer-

man! loog Ko, maar er klonk schrik uit zijn stem.

— Gij denkt zeker, dat de koopman van Brugge in 't Zwin verdronken ligt? hernam de veldwachter. Maar we zullen daar in het dorp verder over praten. Gij krijgt ginder een beter logement dan zoo'n konijnenhol.

— Wat heb ik misdaan? riep Ko.

De veldwachter zwaaide met de lantaarn. De anderen zagen dit sein en kwamen naar hier.

— Hebt ge hem? vroeg de burgemeester, die ook een groep aangevoerd had.

— Ja, hij ligt hier gebonden, schreeuwde de veldwachter terug.

De burgemeester boog zich over den gevangene. Hij betastte hem en haalde van onder zijn boezeroen een pak bakbiljetten.

— Hier is het geld al, zei hij. Ik wist niet, Ko, dat gij zoo rijk zijt.

— Ik heb dat geld verdiend en bespaard! verzekerde de roover.

— Ja, we zullen wel eens onderzoeken hoe!

De burgemeester zond Dries naar de hoeve van Lammens, die hier dicht bij stond. De knaap moest aan zijn baas om een kar met een paard vragen.

En op die kar werd Zwarte Ko naar het dorp gevoerd.

— — — — —
Den volgenden dag kwam het gerecht uit de stad. 't Was een ernstige misdaad. De heeren begaven zich naar 't Zwin. Dries was dien morgen thuis moeten blijven. Mijnheer Moerman lag nog te bed. De dokter bezocht hem.

— Een zware verkoudheid, zei hij. Blijf maar onder de wol.

Naar mevrouw Moerman werd een boodschap gezonden. Dries was frisch als te voren. De rechters uit de stad kwamen dus naar de hut. Zwarte Ko stapte tusschen de gendarmen mee. De schelm zag bleek. Eerst moest Dries alles vertellen, wat hij gezien en gehoord had. De heeren prezen hem over zijn moed en flinkheid. Dan deed mijnheer Moerman zijn verhaal. Hij herkende Zwarte Ko stellig.

De schurk had eerst alles geloochend, nu zei hij:

— Ja, ik heb mijnheer overgezet... dat is waar. De boot schommelde er, en mijnheer is toen in het water gevallen. Ik heb hem nog willen redden, maar ik zag hem niet meer.

— Neen, neen, gij hebt mij uit de schuit geworpen, hernam de koopman. Wat een valsche kerel!

— Dat zijn leugens! riep Ko.

— En is mijnheer's geld van zelf in uw zak gevlogen? vroeg een der heeren.

— Dat geld... dat geld... 't is 't mijne siamelde de roover.

Rechters onderzoeken alles. Mijnheer Moerman zei nu waar hij het geld had ontvangen.

— Een der briefjes is wat gescheurd, vertelde hij. Ik heb het van boer Lammens gekregen.

Men keek de bankbiljetten na. En ja, een er van was gescheurd.

Baas Lammens werd geroepen, en herkende het briefje dadelijk. Ja, hij had het aan den koopman gegeven, bij de betaling van een rekening.

't Duurde niet lang of Zwarte Ko versprak zich geheel. Hij bekende alles. Hij vertelde, hoe hij 's middags den heer Moerman in de streek had gezien. Hij was hem gevolgd. Hij begreep dat de koopman geld kwam ontvangen. Ko was toen op 't gedacht gekomen, hem te bestelen. Met den storm had hij een goede gelegenheid gehad, om zijn schelmdaad te plegen. Maar dat een jongen ze verhinderen zou, neen, zulks had de strandroover niet vermoed.

Met de boeien aan, werd Zwarte Ko naar de gevangenis in de stad gebracht.

'sNamiddags kwam mevrouw Moerman uit Brugge. Men had haar het nieuws voorzichtig gemeld en gezegd, dat haar man voor den storm hier gebleven en wat ongesteld was. Mevrouw ging dadelijk op reis. Ze was toch erg geschrokken. En ze beefde van ontzetting, toen ze bij stukjes en beetjes het gansche verhaal hoorde. Wat dankte ze Dries hartelijk en ook zijn moeder! Ze verpleegde nu haar man. Haar kindertjes waren onder de zorgen van een juffrouw.

Mevrouw Moerman zag wel het gebrek in de hut, en 's anderendaags ging ze even naar het dorp. Ze kocht daar dekens, ondergoed voor de kinderen, wat huisraad en een ganschen voorraad levensmiddelen. Een vischersjongen bracht die heele vracht op een stootwagen naar de hut.

Mijnheer Moerman was zeer rijk. Hij wilde Dries beloonen. De jongen had hem immers het leven gered.

Hoe zou hij Dries beloonen? Hij wilde er nog over nadenken. Hij was spoedig al veel beter, hoewel de dokter hem nog aanraadde in bed te blijven. Als Dries van de hoeve thuis kwam, sprak mijnheer Moerman met hem. En zoo hoorde de koopman, hoe Dries gaarne

naar de scheepsschool had willen gaan, maar niet kon door den dood van zijn vader.

— — — — —
Eenige dagen gingen voorbij. 't Was de laatste avond dien mijnheer Moerman in de hut doorbracht. Zijn vrouw was reeds den vorigen dag vertrokken en ze zou morgen met een rijtuig haar man komen halen.

Mijnheer Moerman zat nu bij de kachel.

— We moeten vanavond toch eens met elkaar spreken, zei hij, toen Dries van boer Lammens teruggekeerd was. Dus, Dries zou gaarne naar de scheepsschool gaan en stuurman worden... Hij is er ook net een jongen voor. Uit zoo'n wakkeren knaap kan een flinke zeeman groeien. Wel, als moeder het goed vindt, mag Dries naar de scheepsschool gaan. Ik kan nooit genoeg betalen, wat hij voor mij heeft gedaan... Zonder Dries, was mijn vrouw weduwe en waren mijn kindertjes vaderloos. Daarom zal ik moeder een maandgeld geven. Dan kan ze behoorlijk leven. En Dries gaat op mijn kosten naar de scheepsschool. Hebt ge daar iets tegen?

En mijnheer Moerman keek vrouw Velge aan. Moeder kreeg de tranen in de oogen. Dries sprong op van blijdschap. Zijn gelaat glansde. Toch naar de scheepsschool! En moeder geen gebrek meer, geen zorgen!

Of de weduwe het goed vond! Ze kon geen woorden vinden om den koopman te danken. De wensch van haar braven man zou toch vervuld worden.

Den volgenden morgen kwam mevrouw Moerman. Ze bracht voor broertje een groote bouwdoos en voor zusje een prachtige pop mee. En voor Dries had ze prachtige boeken over de zeevaart. Ze kende het plan van haar man. En tot vrouw Velge zei ze, dat deze haar en haar man niet danken moest. Ze was het met mijnheer Moerman eens:

— Wat Dries gedaan had, was niet te betalen!

Visscher Jolf kwam ook nog eens goeden dag zeggen. Dries vertelde hem dadelijk het groote nieuws.

— Heerlijk! zei Jolf. Ja, 't zou jammer zijn als zoo'n kerel een landrat werd. Hij hoort op zee thuis!

— — — — —
Eenige maanden later moest Dries met Jolf, den burgemeester, den veldwachter en nog eenige dorpelingen naar de stad.

Allen waren opgeroepen voor de rechters om te getuigen. Ze zagen Zwarte Ko. Gendarmen brachten hem geboeid in de zaal. De schelm was vermagerd. Hij keek nog nijdig naar Dries, toen deze nu nog eens alles

van dien avond vertellen moest voor de rechters en gezwoornen. De gezwoornen waren twaalf burgers, die Ko oordeelen moesten. Ze verklaarden hem schuldig aan poging tot moord en aan diefstal.

Zwarte Ko werd tot twintig jaar gevangenisstraf veroordeeld. Vreeselijk, maar hij had het ruim verdiend. En zoo'n man mocht waarlijk niet vrij blijven... Wie weet, wat hij reeds misdaan had, zonder dat het bekend was.

— — — — —
't Was nu gauw Lente... En toen vertrok Dries op een zonnigen morgen naar de scheepsschool te Oostende. Eerst was hij nog eens naar het graf van zijn vader geweest. Daar knielde hij neer en beloofde vader goed zijn best te doen. Mijnheer Moerman had hem flink in de kleeren gestoken.

En 't duurde niet lang, of Dries kreeg zijn eerste blauw pakje... nog van een leerling. Maar nu was hij op den goeden weg om stuurman... en ja, zelfs om kapitein te worden.

Heerlijker belooning had mijnheer Moerman den zoon van visscher Velge niet kunnen geven.

EINDE.

HET ZWIN

Als men van Knokke over Kadzand naar Groede wandelt, komt men door vruchtbare polders, waar groote hoeven staan en prachtige oogsten groeien.

Als men dan een kaart bekijkt uit vroegere eeuwen, zou men niet gelooven in hetzelfde gewest te zijn. Hoeveel meer wateren waren er toen.

Sluis, Aardenburg, Oostburg hadden verbinding met de zee; Kadzand was een eiland. Die wateren vernielden bij storm zekere dorpen, als Nieuwerkerken, Koksijde en ze rukten ook stukken van de kust af, als de Paardenmarkt.

Men heeft de geulen en gaten ingedijkt. Daardoor zien we nu nog zooveel binnendijken.

Kadzand is geen eiland meer. Tusschen de kust en Sluis ligt de Zwinpolder.

Van het Zwarte Gat bleef alleen maar een kreek over bij Groede.

Oostburg bezit al lang geen haven meer. Het Groote Gat daar is een laatste spoor van wijde wateren.

Deze kreeken zijn zeer schilderachtig.

— — — — —

Nog spreekt men van het Zwin, een kleine inham, ruim een uur gaans van Knokke. De grenslijn loopt er door.

Veel badgasten wandelen er in den Zomer heen. Er staan thans enkele herbergen, waar men eten en drinken kan krijgen.

Wat verder is het haventje van de Wielingen, of van Kadzand zooals men zegt.

Daarbij staat het gebouw van den reddingsdienst. Er mondt een afwateringskanaal in uit.

Nog verder bereikt men de kleine badplaats Kadzand, een half uur gelegen van het dorp, welks toren ge boven de velden ziet oprijzen.

Volgt men de kust, dan komt men na een lange wandeling aan het strand van Groede. Daar staat nog weinig, de natuur is er zeer schoon. Men geniet een prachtig gezicht op Walcheren. Landwaarts rijst de toren van Groede, een net dorp. Volgt men de kust nog verder, zoo komt men aan den vuurtoren van Nieuwersluis, dicht bij den mond van de Westerschelde. Dan is men in de buurt van Breskens, het visschersdorp van Zeeuwsch-Vlaanderen, en waar men kan over varen naar Vlissingen op groote, prachtige booten.

Het volgende boekje heet:

DE AANVAL OP DE TEXAS RANCH.

De Texasranch is omsingeld door Sioux Indianen. De toestand van de verdedigers is zonder hoop op redding. Bill More en zijn mannen zijn ten doode opgeschreven, maar met den moed der wanhoop zullen ze strijden op leven en dood...

VOOR DE OUDEREN.

Deze week is verschenen in de korte roman:

MARIANS STRIJD.

Het boeiende verhaal, waarin jonge, dappere liefde zegeviert over kleingeestige bezwaren, achterdocht en allerhande moeilijkheden.